

Evangelium Toltéku:
Život a učení
Quetzalcoatla
Kapitola 13:
Kněží Boha smrti
Stalo se,
že do Choluly přišli
jistí stoupeni
Tezcatlipocy,
kteří kázali
nové ideje
o osudu lidských těl
a duší
po smrti.
V opozici vůči nim
byli někteří kněží
boha smrti,
jejichž platy
závisely na vykonávání
pohřebních obřadů.
Rozpoutala se mezi nimi
veliká diskuse
a nemohli dojít
k porozumění.
Šli za žáky
Ce Acatla, požádat je,
aby byli soudci
jejich diskuse,
ale žáci toho
nebyli schopni.
Pak se rozhodli
vyhledat svého učitele.
Našli kajícího
meditovat na hřišti
pro míčové hry,
a tam se jej zeptali:
„Učiteli, jaká jsou
tvá učení ve věci
lidské smrti, osudu
těla a duše,
a povahy
pohřebních rituálů?“
Odpověděl:
„Než vám odpovím,
rád bych slyšel
vaše vysvětlení.“
Adepti Tezcatlipocy
začali:
„Tělo je jako kalich

naplněný květinami,
zatímco duše je jako
vůně květu.
Když květiny zemřou,
tělo a duše
také umírají.
Tělo je jako stránka
v knize bez barvy;
duše je
světlá postava.
Když kniha
padne do ohně,
vše zmizí.
„Je pouze jedna cesta,
jak uniknout
našemu lidskému osudu:
tím, že se staneme obětí
z čistého srdce,
tím, že jdeme vstříc smrti
a zesměšňujeme jí
naši oběti.
Jedině tímto způsobem
se můžeme stát bohy.“
Pak se ujali slova
kněží boha smrti
a vysvětlili:
„Je mnoho způsobů
žití a mnoho
způsobů umírání,
proto je zde
mnoho druhů
těl a duší
a mnoho osudů.
Toto říkali
naši stařešinové:
Před dávnými časy
byl svět zničen vodou,
a kvůli svým
velkým hříchům
se všichni
jeho obyvatelé utopili.
Sestoupili do pekla,
kde byli spáleni
jeho plameny.
My, kteří
jsme přišli po nich,
bychom měli
po smrti našich lidí
pálit jejich těla a zachovat

jejich popel, neboť takto
nám pán mrtvých
umožní znovu se zrodit
do nových těl.
Duše hříšníků
budou spáleny
a půjdou do hrobu
a do léčky,
do úst hada
a do bitvy.
Budou chodit bez konce
mezi bouřlivými větry
a jehlami ledu,
dokud nebudou očištěni
ze svých chyb.
Ale těla těchto
nebudou spálena:
těch dotčených bleskem,
těch kdo se utopili,
nemocných leprou,
nemocných chronickými
a nakažlivými chorobami.
Budou poslání zpátky
do země v jejich šatech
a jejich duše budou žít
ve věčném veselí
se syny Tlalocu.
A těla bojovníků,
kněžích, asketů,
malířů, poetů,
princů, dětí,
otroků, kteří zahynuli
v polích
a žen, které zemřely
při porodu,
nebudou spálena.
Budou pohřbena
s poctami
a jejich duše
půjdou do polí slunce,
kde budou věčně
doprovázeny
květinami a chvalozpěvem.
Po čtyřech letech
se jejich duše vrátí
jako motýli a ptáci,
aby okolo nějaký čas
poletovaly, než se vrátí
zpět do Ometeotlu (Nejvyšší

bytosti), z nějž jsme se všichni oddělili. To je to, co víme.“
Ce Acatl jim odpověděl: „Neslyšeli jste náhodou mluvit takto stařešiny, když se zbavovali mrtvých? Je již Bohem?
A snad jste slyšeli tuto píseň:
Pane, vzbud' se, vzbud' se, den se láme,
zlatí ptáci zahajují svůj zpěv, motýli již létají.
Neklamte se. Mrtví neumírají; vzbouzejí se.
My, kteří zde žijeme, skutečně nežijeme; sníme.
Zemřít znamená stát se bohem, sluncem, měsícem, hvězdou, větrem, mořem, zemí.
Rozumějte tomuto: Mrtví se vzbouzejí ze snu tohoto života.
Ať už moudrý člověk, vznešený, či otrok, všichni jdou do země tajemnosti.
Zvažte toto a využij toho: Nežijeme dvakrát a neumíráme dvakrát.
Náš život je jedinečný. Ať jste dobří nebo špatní, vaše činy byly jako dobrý či špatný nátěr, barva, která mizí s časem a zapomněním.“
Kapitola 14:
Sen
Rok třináctý
Tochtli (998 C.E.).
Jedné noci měl
Ce Acatl sen, ve kterém se objevil náhrdelník

nesrovnatelné krásy, vyrobený ze zlatých zrn kukuřice.
Náhrdelník se sám otáčel v prostoru, pak se rozlomil, a jeho zrna se rozptýlila všude kolem.
Kající se vystrašil a vykřiknul, a zvuk jeho vlastního hlasu jej probudil.
Vstal na své matraci, zavolal své následovníky, aby přistoupili blíž, a řekl jim:
„Poslouchejte, mí přátelé, snu jednoho slova! Každé jaro nás vřeteno kukuřičného klasu oživuje. Červené vřeteno kukuřičného klasu otevírá naše oči.
Náhrdelník z jeho zrn nás utěšuje a osvětluje.
Vizte: Náhrdelník se třístí, jeho zrna se rozptýlí.“
S tímto oznámil svoji přicházející přeměnu.
Pak dodal:
„Jaro dochází konce, přichází léto, slunce rozněcuje bitvu, deště začínají.
Lidé musejí být srazeni, země musí být zničena.
Přišel čas, mí přátelé, na lámání ledu, aby mraky po celém světě zakryly slunce a měsíc.
Je čas, aby proudy rozkladu padly a ukončily paměť všeho utrpení.
Nastal čas zamést a posbírat

a vyhodit odpad.
Nastal čas roztrhnout tuniku a rozšlapat ji pod nohama.
Nastal čas zbavit se masky, která nás zakrývá.
Kdo vás potom ochrání, sirotci matky, sirotci otce?
Ke komu se půjdete ukrýt?“
Tak jim pravil.
Když si uvědomili, že jim říkal o svém odchodu, žáci posmutněli.
Řekli: „Není pravdou, že tady s Choluteky jsme bohatší než kdy dříve?“
Timal se zeptal Ce Acatla: „Kdy všechno toto uvidíme?“
Odpověděl: „až se slunce a měsíc spojí. až noc a den přijdou ve stejný čas. až se ponoříte hluboko do propasti a nový den vás tam nalezne.
Až se čísla devět a třináct spojí. Až uvidíte pohyb nad sebou a pohyb pod sebou a zrodí se had světla a života bez konce.
Přesto na této zemi toto vše uvidíte a vůle jednoho bude vykonána.
Vizte: Požehnání nového života již sestupuje ze srdce nebe.“
Po promluvě je požádal, aby uvedli do pořádku všechny své

záležitosti a byli připraveni na svůj odchod.
Kapitola 15
Poslání
Když se Cholutekové dozvěděli o přání kajcínika pokračovat na svojí cestě, poslali vyslance, sestavené z těch nejlepších kněží, aby jej přesvědčili. Ale on nechtěl naslouchat jejich důvodům a řekl jim:
„Nadešel čas, mí přátelé.
Vizte: Mám pouze jeden život a ten je utrpení. Mí vlastní lidé mě pronásledovali, stopovali, podvedli, ale vy jste mi nabídli přístřeší. Mé srdce bylo určeno k oběti a vy jste mě na krátký čas učinili šťastným. Čas se nachýlil ke konci. Zvolil jsem si vyjít vpřed. Přátelé, nezastavujte mě, nezvětšujte moji bolest. Jdu do domu tajemnosti, ke skvostnému nebi. Jdu na hranici svaté vody, kde se nachází zelený nefrit. Matka volá, syn sestoupil. Je čas vrátit se zpět. Radujte se a pojďte se mnou. Předstupte vy, jenž máte stísněná srdce. Otevřete se mnou truhlici vašich duší, rozlijte květnaté víno vašich životů.

Nebojte se, mí přátelé, nadešlo jaro pro toho, pro nějž všichni žijeme. Velmi brzy jeho chvalozpěv ozdobí tento chrám. Poslouchejte!“
Ale Cholutekové jej nechtěli slyšet. Jeden z nich jej vzal za ruku a řekl mu:
„Přišel jsi sem kvůli svým schopnostem a vědomostem. Vzácné dvojče, ty který působíš, že věci září. Zamysli se a slituj se nad sebou. Vzpomeň jak naši dědové také odešli do domu tajemna a tam se ponořili. Zdědili jsme pouze jejich nepřítomnost. V bláhovosti začínáš tuto válku. Ó vy, kteří meditujete! Ten, pro kterého všichni žijeme pomátl váš úsudek. Rozbili jste nefrity, náhrdelníky. Roztrhali jste všechno peří. Ve vašem domě byla sprcha nářku. A přesto se přikláníte k tomu, abyste vy sami byli zničeni? Třeba vaše srdce zahynou také?“
Kněží odpověděli
Ce Acatlovi s těmito slovy stíznosti, neboť v Cholule jej velmi milovali a nechtěli jej ztratit. Ale Ce Acatl přerušil tento projev a řekl jim:
„Co to povídáš

děde?
Byl jsem skutečně mezi vámi?
Měli jste mě skutečně zapotřebí?
Přemýšlej o svých slovech, knězi. Nemáte nikoho. Na zemi jsme navždy sami. V trýzni žijeme na zemi. Všechen Ometeotlův (Nejvyšší bytost) hněv se vylil tímto směrem. Ale zeptejte se své paměti: Je toto náš skutečný domov? Pozorujte znamení: Naše existence se nalézá na jiném místě.“
Pak požádal ty, jež byli okolo něj:
„Nehloubejte, přátelé, ani nemyslete na naši smrt. Neklamte se. Po našem boku nádherné květiny pučí, ty, které jsou radostí toho, pro nějž všichni žijeme. Všichni si pamatujeme minulé okamžiky a jsme z toho smutní. Ale přemýšlejte o tom: Všichni hrdinové byli vytvořeni stejným způsobem, s bolestí a trýzní. Nenaříkejte na účet zesnulých princů. Nikdo zde nezůstane věčně.
Kapitola 16:
„Zdravím tě“
Tak jak byl rozhodnut, Ce Acatl se chtěl rozloučit s lidmi z Choluly. Deset let s nimi žil a nikdy

se mu nedostalo
ničeho jiného než lásky.
Proto poslal
své následovníky
se vzkazy vděčnosti
za sdílené přátelství.
Šli s urozenými
i prostými
a se všemi se podělili
o slova lásky
a slibu návratu,
aby je viděl.
Když se král Choluly
dozvěděl o odchodu,
zorganizoval
ceremonii na rozloučenou,
při níž pronesl:
„Můj pane, povstaň,
tam, kde jsi byl
na okamžik, na den,
hned vedle boha
důvěrné blízkosti,
majitele domu,
božského krále
a vlastníka sandálů
které nosíš a na nichž
se chystáš odejít,
toho, kterému pomáháš
a jehož reprezentuješ.
Neboť ty jsi jeho vykladač,
ty jsi mluvčí a svědek
jeho slova.
Ty jsi orel a tygr,
jsi svůj vlastní dar a jsi
to co si zasloužíš;
jsi neohrožený;
jsi pěvec!
Dech,
slovo našeho Boha
nerozkvétá v marnosti!
Svěřil jej
do tvých rukou, zachovává
knihu a malbu,
tak rudou a tak černou,
v tvé hrudi
a tvém hrdle!
A jako odpověď nám
vrháš orlí střely
a tygří šípy.

Proč jsi šel tam,
kde je veliké zrcadlo
se dvěma tvářemi,
to, které je za rozbřesku
v obojím
světě mrtvých i nebi.
A tam jsi viděl
křivku vesmíru
šířit se ze světa
mrtvých do nebe,
tam, kde je silná louč,
která ani nevydává kouř,
ani nevrhá žádné stíny,
ta, která osvětluje
všechny kouty světa,
zjevujíc
svůj vlastní úsvit, své slunce,
svoji vodu, svoji horu.
Neboť ti dal ruce,
dal ti chodidla, dal ti ocas
a křídla, která
tak dobře rozpínáš.
Dal ti lid
a město,
které pod tvým vedením
po něm touží.
Neboť on tě vymaloval,
dal ti barvy
a rty a zuby,
dal ti význačnost
a slávu.
Tak tě posílil.
Ukázal ti svůj šat
a oblékl tě v bílé.
Tak si tě zvolil
a daroval ti moc.
Ó kající, poctil jsi
jeho království a učinil
prosperující jeho říši.
Neboť tady mezi námi
bylo veliké tvoje úsilí.
Dělal jsi otrockou práci,
abys nás vedl
k jeho loži a trůnu.
Cholutekové!
Zde před vámi
je statečný válečník,
ten, který nemá odpočinku
za dne,

který neuléhá.
Který snáší
zuby nehty
hlad a pokání,
naše povznesení
i sklíčenost, past,
léčku a jámu.
Tady před vámi
je ten, který brání
nefrit, tyrkys,
a široké, zářící,
a vlající peří,
které je vždy zelené.
On je ryzí orel,
opravdový tygr;
ten, který přišel
zachovat
věci a lidi
a přimět je růst;
ten, který dává
rozkvět a obnovu;
ten, který
září a pozvedá;
ten, který je
hoden uctívání.
Zde hlásáme
tvé světlo a stín,
tvůj pád a znovuzrození.
Viděli jsme tvé lkaní,
tvůj pot.
Viděli jsme
tvé vyčerpané tělo,
tvé trpící smysly.
Vidíme, že nežiješ
v míru, že ve spánku
neodpočíváš.
Tvá tvář je unavená,
tvé srdce zápasí
ve vlnách.
Strach tě zde obklopuje,
úzkost je za tvými zády.
Zahodil jsi
svoje bohatství;
jídlo a voda jsou
odděleny od tvých rtů.
Zde hlásáme
tvoji povznesenost
a tvoji sklíčenost.
Jedině takto,

se svýma rukama
na svém srdci,
s ohromnou obtíží
a velikou kajícností,
jsi dosáhnul
moci, království.
Jedině takto
jsi se stal opravdovou
úlevou pro lid
a rádcem trůnu.
Dnes je
tvé potěšení veliké,
tvá odpovědnost širá.
Ty jsi ceiba a vrba,
střecha a úkryt, průvodce,
odpočinek a balzám.
V tobě
a po tvém boku
se ukrýváme,
my, tví poddaní,
tvá krev a barva,
tvé klíčení a obnova,
ti, kteří jdou
ve tvých šlépějích
a vzhlíží k tvému vedení,
ti, kteří jsou povolní
a vznešeného rodu.
Ó vůdče lidí,
sílo lidu!
Ty širokých zad
a jistých kroků.
Stal jsi se
zahradou ovoce.
Povznášíš se
se sladkostí,
rozkvétáš s půvabem.
Ptáci mnoha barev
nacházejí úlevu po tvém
boku; ve tvých dlaních
jsou chráněni před sluncem.
Mísa z nefritu
je ve tvých rukou
při zelených vodách
a při modrých vodách,
kde rosou pokryté rákosí
vstává, to kterým chřastíš
a třeseš nad ptáky.
Tak je umýváš;
tak je čistíš.

A hustý kartáč
a široký hřeben
jsou v tvých rukou,
škorpión a kopřiva stejně tak,
jako zmrzlá voda
a bijící hůl.
Takto jsi nás káral.
V tvých rukou jsou
vrták, jemný písek,
a hustý kartáč –
ty, se kterými brousíš,
uhlazuješ a leštíš.
Vyberáš a srovnáváš
útlý nefrit, dobře
tvarovaný a lépe vrtaný;
široký tyrkys,
dobře leštěný
a dobře zaoblený.
Ty pořádaš náhrdelník
a věnec z peří.
Vyberáš všechno, co má
hodnotu, dáváš to
na patřičné místo
a uchovávaš to chráněné.
Toto nabízíš zdarma.
Neboť ty maluješ
a dáváš barvu
psaní v knize;
vyberáš inkoust,
návrh, velikost.
Ty jsi sochař a ty
určuješ linie.
Tvé jméno nebude
nikdy zapomenuto.
Tvá sláva nebude
nikdy smazána.
Zdravím tě, ó knězi!
Snad dvojí princové
kolem tebe prošli, aby
ti dali své vedení
a své postavení?
Naplnil jsi
dávné sliby?
Naplnila se znamení,
na která jsme čekali,
ve tvém těle
tak, abychom tě
mohli mít
za prince a za boha?

Zdravím tě, o kajícný!
Nyní tě Ometeotl
(Nejvyšší bytost)
zavolal
a je čas na rozloučení
a lkaní.
Nedovol svým lidem
zůstat pozadu!
Kamkoliv půjdeš, ved' nás
na svojí dobré cestě.
Postarám se,
abys neonemocněl
či nedostal infekci.
Nedovolím žádným
morům tě vzít.
Jdi v míru,
božský vyslanče,
a dovol svým žákům
jít s tebou.
Snaž se, ó můj pane!“